

רחל מרחלת על כל העולם

המקום הכי שקט

נעמי ארוזה היא מלכת הבהימה של חיפה. בוסית היא מלך העולם התחתון של תל-אביב. כשהם הכירו, הפכו ווג מלכותי. נעמי ארוזה הכירה לבוסי את כל חיפה; את הנערים מגודלי-השיער, את הנערות לבושות המסכות ללא גלגלים, וללא בגדים. היא לקחה אותו לכל המסיבות שלה, הכירה לו את הרוקל נורייב, ואת אחיה, ואת הוריה, ואת כולם. אתריכך לקח אותה בוסית לתל-אביב והכיר לה את השוטרים ואת השופטים, ואת כל החברים שלו, והחברות שלו. זה מצא חן בעיניה והיא נשארה לגור איתו, בדירה שלו בתל-אביב.

מה שמשותף לנו הוא האהבה האלימות ולחיות. היא הסבירה. בגלל האהבה המשותפת שלהם לחיות הוא קנה לה קוף, בשם צ'רלי, וכולם חושבים שזה כלב שלא הצליח כל-כך.

והוא עוד לא מסתפק בזה. הוא מדבר עכשיו עם כל מיני גני-חיות ומנסה להשיג לה נטריות. מה זה נטריות? זוהי איזו חיה שעושים ממנה פרות, לא מינק ולא שפן. היא מבטיחה שאומנם יש חיה כזאת, ובעוד כמה שבועות כולם יוכלו לראות אותה.

בגלל האהבה המשותפת שלהם לאלימות הם קנו בר. כלומר, הוא קנה אותו, אבל הוא נותן לה חצי ממנו, אף-על-פי שהוא קטן מאוד. לבר שלו קוראים הפרסה. פעם היתה נעמי מבלה את כל זמנה בדיג דגים. היא היתה לובשת את הביקני הקטנטן שלה, ויוצאת לשפת-הים עם עיניים צבועות, וחכה. לפעמים היא היתה צדה סרי-טנים, דגים וחיותיים. לפעמים היא היתה דגה איזה דייג. ואחרי-כך היא היתה חוזרת הביתה לבשל אותם.

עכשיו כבר לא. עכשיו היא נוסעת כל יום לתל-אביב כדי לדוג את בוסית. היא לוקחת כל יום טכסי ספיישל, דגה בדרך את הנהג לארוחת-צהריים, ומגיעה משם לתל-אביב או לחיפה, על-מנת לחזור באותו יום בחזרה.

יוב אחר החליטה המשטרה שהבר של בוסית הוא מקום רועש מדי, שמתאספים שם יותר מדי אנשים מהעולם התחתון, שיש שם תמיד מכות, מריבות, ששוכרים שם בקבוקים וראשים, שמתעסקים שם עם בחורות, ומפתים ילדות. המשטרה החליטה לסגור את הבר. ביום החמישי האחרון ערך על זה משפט.

התובע קם ופתח בטענותיו. הוא אמר: "הבר הזה הוא מקום מייגש של העולם התחתון, למען כסחון העיר תל-אביב ולמען השקט של אורחיה צריך לסגור אותו."

בוסית עלה על הדוכן וביקש להביא את לקוחות העולם התחתון שלו, שיעידו לוטובתו. הלוקח הראשון היה הסופר-העיתונאי-התסריטן עמוס קינן.

השופט זקף את גבותיו. גם התובע, גם התובע, שאל מה האיש הזה עושה שם. גם התובע שאל זה. בוסית אמר שזה לקוח.

השופט ביקש מהעד להישבע על ספר התורה. העד סירב. הוא לא מאמין באלוהים. הוא נשבע בהן צדק, והסניגור התחיל לשאול: "האם אתה נוהג לבקר כבר הזה?" שאל הסניגור.

"כן", ענה העד. "האם יש שם מהומות ורעש?" שאל התובע. "לא", ענה העד. "זהו המקום השקט ביותר בעיר. אני בא לשם כדי לנחם."

"האם אתה פוגש שם אנשים מהעולם התחתון?" שאל הסניגור. "לא", ענה העד.

"אם כן, את מי אתה פוגש שם, בדרך כלל?" "אני פוגש שם את ניסים אלוני, את יגאל תומרקין, לפעמים בא לשם הארכיטקט אלדר שרון או הארכיטקט צבי הקר."

השופט תפס את הפרינציפ. הוא שאל את התובע אם יש לו איזה שהן שאלות להפנות אל העד. התובע, ששכח לסגור את פיו עוד מהתחלת העדות, אמר: "הוא לא עד שלי, מה פתאום שאשאל אותו?" אחרי עמוס קינן עלה על הדוכן יגאל תומרקין. גם הוא נשבע בהן צדק, וגם הוא סיפר שהמקום שקט, שהוא בא לשם לנחם ול-

בוסית ארוזה

הירגע, ושהוא פוגש שם חברים כמו עמוס קינן, שלמה צפירי, שרגא הרניל, והוא לא זוכר מי עוד. הוא סיפר שבפעם האחרונה שהיה שם, זה היה כזו להתרענן לפני שהלך לחגובית של אבא אבן.

לאט-לאט עלו על הדוכן כל הסופרים, העיתונאים, הציירים והפסלים של ישראל. הם העידו בשבועה ובהן-צדק, וכולם אמרו את אותו הדבר.

אבל המשטרה לא השתכנעה מכל זה. התובע אמר שזה לא יעזור. הוא יסגור את הבר על אפס ועל חמתם. השופט היה אובר-עצות. הוא הסביר לבוסית שאין בכוחו לבטל את הצו לסגירת הבר, אבל הוא יכול לדחות אותו, לחשעה חודשים, ועד אז הוא מציע לבוסית להגיש צו על תנאי נגד המשטרה.

כל אנשי התרבות הלכו הביתה. גם נעמי ובוסית. מצאתי אותה לאחר המשפט וביקשתי ממנה לספר לי משהו מעניין. היא סיפרה לי על המשפט. ביקשתי אותה משהו עוד יותר מעניין. היא אמרה: "בוסית נורא-נורא טוב אלי. הוא אוהב אותי ומתנהג אלי נהדר. אני חושבת, שניסע ביחד לבקר את נורייב אחרי שאחי יחזור משם. שלחתי אותו אליו, והם גרים עכשיו באנגליה."

עירת עולים פגשו כמה עסקני המערך בתושב מקומי, תחבו לידיו חמישים ל" והוציאו ממנו הבטחה כי יצביע עבורם. בדרכו לקלפי פגשו בו עסקני רפ"י, תחבו לידיו חמש ל"י, הוציאו ממנו הבטחה כי יצביע עבורם. האורח נכנס לקלפי שמח וטוב-לב, יצא כעבור דקות ספורות ונתקל בעסקני שתי המפלגות, שחיכו למוצא פיו. הוא הודה שהצביע עבור רפ"י. למה? כי הם פחות מושחתים, לא סתם פחות, אלא פי עשרה פחות. לבריחה הבאה אין בכלל בעלים. היא סתם מתגלגלת ב' רחוב, עוברת מפה לפה: בטרם שחזור לגבול ישראל, השאירו חילי צה"ל כרוזים בכפרי הלבנון שבהם עברו. על הכרוזים היה חתום אירגון בשם 'חחח' מה זה חחח? חיליים תומכי אשכול.

★ ★ ★
רדיו ללא מצפון
ריקה זראי עצמה עדיין אינה יכולה לבקר במדינות-ערב, אך לא כן שיריה.

יערי פחות

השבוע שוב הושמע הסלע האדום בביצור עיה כרדיו בירות, למרות שלפני שבו-עייים, כשהושמע השיר, עורר סערה ב-עיתונות הלבנונית. שבועון אחד אף התלך-נן על השמעת קולם של זמרים ישראליים, טען שזהו מעשה שנעשה "ללא נקיפת מצפון". כששמע על כך אחד מעובדיו הבכירים של קול ישראל, התגאה במקום עבודתו, והסביר כי לרדיו הישראלי דווקא יש מצפון מפותח. הוכחה: השיר הסלע האדום נחשב בקול ישראל לשיר אסור לשידור. זה שהלחן פלש לישראל, הרגיו כנראה את בעל המלונות חיים שרף, שהחליט, כנקמה, לפלוש לעולם הגדול. החליט ועשה. הוא טס לאיטליה, כדי לנהל שם מו"מ על רכישה מלון ברומא. טרם צאתו, כשנשאל אם יש אמת במשפעות כי הוא מיליונר בחובות, ענה: "אני לי יחיד, יש גדולים ממני. ההבדל בינינו הוא שלחובות יש כסיו ולחוביר תיהם אין כסיו." • אישורה אלקיים היא קודם כל רקדנית, אחרי-כך כורית אגרונית, אחרי-כך אשה מסורה לבעלה. ואחרי-כך אשה רחבת-שתי, יום אחד, למשל, היא חשבה על חלל אמנו. חשבה, חשבה, עד שיצא לה מזה ריקוד. כשהגיעה אוש-רה מאמריקה להקת בת-שבע, היא ראתה שם את שמעון בראון, והחליטה ש-הוא יהיה האדם בריקוד אדם וחווה שלה. היא הציעה לו את התפקיד, והם התחילו לעשות חזרות, עד שהשבוע, במיסרות ה-תוכנית החדשה של להקת בת-שבע, הועלה הריקוד על הבמה.

★ ★ ★
פסוקי השבוע
• ח"כ רפ"י דויד בן-גוריון: "המישטר בישראל מושחת ומטומטם."
• המשורר אברהם שזונסקי: "פולחן אופוזיציה לשמה הינו עקרונות ואילו פולחן פוזיציה לשמה הוא עקרונות פלוס שחיתות."
• מנהיג מפ"ם מאיר יערי: "אין אנו מאמינים בבנין הארץ מבלי שהפועל יתהלך בה בקומה זקופה."

זוהי אליס פיי

לפני למעלה משנה הגיעה אליס פיי פילד לארץ. היתה לה סבעת-נשואין ביד-ר-סיפורים על בעלה בפה. "התחתנו בנשואין אזרחיים בלונדון", היא סיפרה. "הוא בעל נהדר. הוא הגבר הכי נפלא שאני מכירה. גבר כזה חלמתי להשיג כל השנים."

אחרי-כך אבדה לה סבעת-הנשואין, וכל ה-ארץ דיברה על זה. אחרי-כך היא מצאה את סבעת הנשואין ש-

לה, וכל הארץ דיב-רה על זה, וכולם קינאו בה בגלל זה שהבעל שלה יודע לנגן על חצוצרה. ה-הוא מפורסם וגדול. היא סיפרה שהיא מבלה את החורף ב-ארץ, כי בלונדון קר-לה, והיא לא אוהבת להיות שם. אחרי-כך היא חזרה ללונדון, לפני שנה היא נס-עה לאמריקה, כדי להשיג רשיון-עבודה. הוא נשאר בלונדון. היא אמרה: "אני מניחה לעצמי רשיון-עבודה. אני מנסה להשיג קשרים. אני רוצה להיות שחקנית קולנוע". השבוע נודע שהיא השיגה סופר-סוף תפקיד בסרט. היא תשחק את אחותה של נטלי ווד, לצידה של נטלי ווד. לכבוד זה היא החליפה את שמה מאליס בונפילד לאליס פיי.

יחד עם זה נודע השבוע שהיא מעולם לא היתה אשתו של בעלה. לבעלה יש אשה אחרת. האשה האחרת נמצאת בבית-חולים לחולי-רוח. רק בחודשים האחרונים הוא קיבל את הגט. הוא עומד להצטרף אל אליס בניו-יורק, כדי להתחתן איתה. והפעם על באמת.

אליס

האיש שהיה תמים מדי

במשך שלושה ימים הסתובבתי בכל רחבי סכית כדי לגלות מיהו השחקן המפורסם ש-שיחק בסרטים רבים ובהצגות רבות ושהת-פרסם בעיתונים בעילום-שם, כאשר הואשם על-ידי חברתו לשעבר בהפרת הבטחת נשור-אין ובאבהות על התינוק שלה.

הסתובבתי והסתובבתי, חיפשתי וחיפשתי. חקרתי את כל השחקנים המפורסמים. אחר-כך חקרתי את כל השחקנים הלא-מפורסמים. אחר-כך חקרתי סתם אנשים, שמילאו ארץ-פעם איזשהו תפקיד בחייהם. אחרי-כך חקרתי אנשים ששיחקו בלהקות דרמהיות, ואנשים שמילאו תפקידים ראשיים בבית-הספר. לא הצלחתי למצוא את השחקן האינקוגניטו ש-הוליד ילד לא שלו.

בסוף-בסוף, לאחר שהתייאשתי כבר מכל העניין, הגעתי במיקרה למדפיס הממשלתי בירושלים, ואת מי מצאתי שם אם לא את שחקן התיאטרון והסרטים יואב שקד. עד עכשיו הוא שיחק בשלושה סרטים: אולי תרדו שם, סלחא שבתי ומיבצע קהיר. אם אתם לא זוכרים אותו משם, הרי זה לא מפני שהוא משקר, אלא מפני שלא שמתם לב. באופן תרדו שם הוא מופיע כמה פעמים, ובסלחא שבתי הוא היה ה-

כזה שורשי ולא מושחת

בשנה שעברה עמדה ג'ני בוזליין, זודניתה של המלכה הבריטית, להתחתן עם ליהוא אליאב. אחר כך הוא התחתן. אבל לא איתה.

בשבוע שעבר התברר שאומנם היא יתירה על ליהוא, אבל לא על הארץ. היא היתה כאן, בחשאי, חצי שנה, ותרה את המדינה ואנשיה. היא עבדה כדי-לית-קרקע עונתית של אל-על, והשבוע נטעה בחזרה ללונדון.

בזמנו, כשהיא עמדה להתחתן עם ליהוא, היא הצהירה: "הגבר הישראלי הוא נהדר. יש לו חיון מקסים, הוא מתנהג באדיבות. הוא לא מושחת. הוא שורשי, ובעל הכרה." אז היא התכוננה לליהוא. אחרי-כך היא חיפשה מישהו אחר שיתאים להגדרה, ולא מצאה. אז היא תחפס את זה כבר באנגליה.